

I Samlingen 1889—90 (se Sp. 4831, Tillæg B. Sp. 1359, 1361), 1890—91 (se Sp. 5913, Tillæg B. Sp. 2049, 2051) og 1891—92 (se Sp. 5433—34, Tillæg B. Sp. 1821, 1823) har der foreligget lignende Andragender, der henvistes til Finansministeren eller Finansministerens Overvejelse, men hver Gang have været Genstand for Afslag (se Saml. 1890—91 Tillæg B. Sp. 481—82, Saml. 1891—92 Till. B. Sp. 1255—56 og foran under III. Nr. 2). Af den i Tillæg B. Sp. 1359, Saml. 1889—90, givne Fremstilling fremgaar det, at Andrageren, som den 3dje Februar 1864 haardt faaret seldt i Sjendens Haender, men Dagen derefter deserterede tilbage, samme Aar fik en Invalideunderstøttelse paa 250 Kr. Denne blev i 1867 nedsat til 118 Kr. 8 D., som han antager, fordi han da var bleven Gjer af en lille Gaard, hvilken han dog senere har maattet opgive for Gæld. Som Grund til sit fornøiede Andragende paaberaaber han sig, at han, der ernærer sig som Byhund, maa paatage sig Arbejder, der overstige hans Kræfter, hvorfor han føler større Men af sin Skade end tidligere, skønt selve Vægelsesbestadigelsen ikke har forværret sig, ligesom han henviser til den Nidkærlighed i Tjenesten, han har udvist ved at desertere, som ovennævnt. Ministeriet udtaler i den oven for under III. indeholdte Skrivelse af 4de Oktober 1892, at det efter Udfaldet af den ved Invalidebestyrelsens lægefyndige Konsulent foretagne Undersøgelse har vist sig, at den ham hidtil tilstaaede Invalideforsørgelse svarer til, hvad der ellers i lignende Tilfælde plejer at tilstaaes, hvorefter den anjøgte Forhøjelse ikke har kunnet bevilges.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Finansministeren.

91. Fra Handskemager, fhv. Dragon Anders Christian Andreasen af Randers om Invalideforsørgelse. (Indbragt den 11te Marts 1893 af Folketingsmanden for Randers Amts 2den Valgkreds, Lütthau).

Et lignende Andragende forelaa i Samlingen 1889—90, se Tillæg B. Sp. 701, men Udvalget gjorde ingen Indstilling.

Det fremgaar af de foreliggende Oplysninger, at Andrageren, der deltog i Krigen 1864 og ved denne vil have paadraget sig den kroniske Reumatisme og Brokftade, hvoraf han nu lider, i Maj 1864 blev kastet for Tiden for Reumatisme, og at han den 21de Oktober 1865 paa Grund af kronisk Reumatisme blev anset for stedse uskikket til Krigs-tjeneste. Da det ikke ansaaes godtgjort, at Sygdommen var paadragen ved Tjenesten, da der ikke fandtes paaviselige Spor af samme ved en af Invalidebestyrelsens lægefyndige Konsulent den 19de Oktober 1888 foretagen Undersøgelse af Andrageren, og da Brokftaden lades uomtalt, saa vel i den paagældende Lasaretprotokol som i Udhygighedspasjet, erholdt Andrageren ved Invalidebestyrelsens Skrivelse af 31te Oktober 1888 og Finansministeriets Skrivelse af 27de Maj 1889 Afslag paa sine indgivne Andragender om Invalideforsørgelse. Foruden at kunne henvise til de private Attestationer, der alt forelaa tidligere, hvoraf fremgaar, at Andrageren, da han blev indkaldt til Felttoget 1864, var sund og kraftig, hvorimod han efter Tilbagetoget fra Dannevirke og et 3 Maaneders Sygeleje paa Lasarettet havde mistet sit Helbred, var jengelliggende det meste af Aaret derefter og siden har lidt af stedse tiltagende Svagelighed, har han nu produceret en Vægeerklæring af 8de Marts d. A. Det udtales heri, at Andrageren lider af kronisk Reumatisme og Brokftade i højre Side, og at Sandsynligheden taler for Rigtigheden af hans Angivelse i det hele, da han er en absolut hæderlig, sandru og meget religiøs Mand. Andrageren, der er født i Aaret 1834, er i høj Grad trængende og i øvrigt særdeles anbefalet for sin moralske Wandel og sit Tjenesteforhold.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Finansministerens Undersøgelse.